

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 135. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613687136/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

drig meer,« svarede Qvinden. — »Er du i Slægt med hende?« — »Nei, men jeg boer i det nærmeste Huus paa Heden, derfor maa jeg hielpe hende i hendes sidste Time.« — »Trænger hun ellers til Noget?« — »Nu ikke meer, thi den gode Munk, Pater Vincent, har været her, og i Nat sendte desuden den bellige Stanislaus en Engel ned for at hielpe hende.« — »Hvorledes gik det til?« — »Det var henimod Midnat, begge de Smaa sov, da bankede det stærkt paa Ruden, Vinduet var den Gang heelt endnu, da var der En, der raabte udenfor, at jeg skulde lukke op, men jeg slog Kors for mig, og blev siddende, thi jeg tænkte, det var noget Slemt, men da den, der stod udenfor, mærkede, at jeg ikke vilde lukke ham ind, knækkede han Vinduet, og før jeg kunde dreie en Haand om, fløj en Pakke ind midt paa Gulvet. I Pakken laae det varme Sengeteppe der, og desuden en Pung med Penge. Da jeg saae, at den, der stod udenfor, meente det saa godt, løb jeg til Vinduet, for at takke ham, men der skinnede kun et Lys langt borte. Natten var sort, og der var Ingen hverken at høre eller at see.«

Nu begreb Adalbert vel, hvorhen hans Onkel vilde med sin Pakke den forrige Nat, og han glædede sig ved at opdage denne Hemmelighed.

»Men naar nu den stakkels Kone dør,« begyndte han derpaa, »hvordan skal det da gaae hendes Børn?« — »Naar hun er død, følge Børnene hjem til mit Huus, det er alt for flere Dage siden aftalt med Pater Vincent. De Penge, godt Folk har skienket dem, skulle glemmes til de blive store, og saalænge jeg selv har Noget, skulle heller ikke de lide Nød.« — »Det er smukt handlet af dig,« sagde Adalbert. — »Dersom ikke vi Fattige holdt sammen, hvorledes skulde det da gaae?« svarede hun. Adalbert lagde nu en lille Foræring paa den Syges Leie, hvorefter han gik, uden at sige Mere; men i sit Inderste kunde han ikke

andet, end beundre den Beredvillighed, hvormed den, der bår Lidet, ofte deler sin Fattigdom med den, der endnu har Mindre.

Paa Hiemveien kom Adalbert ind paa en indsluttet Plads i Skoven. Her overraskedes han ved Synet af flere unge Mænd, der vare bevæbnede med Landser. En ældre Tiener, der før havde været Soldat, øvede dem i at bruge Vaaben. Da Adalbert kom, standsede Vaabenøvelserne, hvorpaa Tieneren traadte ham venlig i Møde, og spurgte, om han ikke vilde besøge Carruselpladsen, thi der var Obersten med det øvrige Selskab. Da han bejaede dette, gik Tieneren med ham, og førte ham til en Plads udenfor Haven, hvor en stor Gyng dreiede sig i en Kreds, og satte flere meget vel forarbejdede og opsadledede Træheste i Bevægelse. Alexandra, der let blev svimmel, deeltog ikke i Legen, derimod havde Czernim, Casimir, Leontine og Emilie taget Plads, hver paa sin Hest, og søgte nu, medens Hestene dreiede sig, med lette Spyd at gribe de Ringe, der vare ophængte paa Siderne af Gyngen. Emilie var ikke heldig i denne Leeg, og blev snart kied deraf, hvorfor hun, saasnart Gyngen standsede, sprang ned, og overlod Adalbert sin Plads. Denne var imidlertid ikke heldigere, end hun, hvorimod Casimir og Czernim med temmelig Sikkerhed greb flere Ringe; allerbehændigst var dog Leontine, thi medens hun hævede sig i Stigbøllen og holdt sig fast med den ene Haand, greb hun, uden synderlig Anstrengelse, en af Ringene næsten hver Gang, hun red dem forbi; kun en eneste Gang, da Alexandra kom hende saa nær, at hun blev angstølig for hendes Sikkerhed, forfejlede hun sit Maal.

»Det kalder jeg en polsk Pige,« sagde Czernim, da Legen var endt, »havde vore Mænd saa sikker en Haand, da skulde vi give vore Fiender nok at bestille.« — »Ak, det er jo kun en Leeg,« sagde Leontine. — »Det Land er uindtageligt,« svarede Czernim, »hvis